

Arrest

**nr. 56 279 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 30 september 2005, diende op 3 oktober 2005 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 november 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in antwoord op de ingediende asielaanvraag de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te

verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) besliste 17 februari 2006 dat verder onderzoek van verzoekers asielaanvraag vereist was.

1.4. Op 27 juni 2006 nam de adjunct-commissaris ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigerde bij arrest nummer 12 747 van 19 juni 2008 verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid besliste op 16 juli 2008 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker bij aangetekend schrijven van 18 juli 2008 overgemaakt.

1.7. Verzoeker diende via een op 9 juli 2008 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 oktober 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die hem op 3 november 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2008 met actualisaties dd.06.10.2009 en 17.09.2010 werd ingediend door :

*(N., V. N.)
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt middels een actualisatie dd. 06.10.2009 aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich middels het ‘typeformulier regularisatieaanvraag’ op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B. In het administratieve dossier zijn er immers verschillende elementen te vinden die zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 staven. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd dat is opgesteld in het kader van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene legt een arbeidscontract voor van onbepaalde duur bij NV Gia Cataro dd. 03.05.07. Het contract is niet opgesteld in het kader van de instructie van 19.07.2009. Betrokkene heeft gewerkt onder dat welbepaalde contract maar verblijft intussen illegaal op het grondgebied. Het gaat dus niet om een geldig en recent arbeidscontract. Verder legt betrokkene enkel een brief voor van Tempo Team/Instant A ((D. M.), Instant A consulent dd. 02.07.2009) die stelt dat betrokkene zou kunnen werken voor een welbepaald bedrijf. Die brief is echter geen arbeidscontract. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met de mevrouw (Z., B. H.) (...), van Nederlandse nationaliteit. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 23.06.2008 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 23.06.2008. Betrokkene kreeg op 16.07.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten met kennisgeving op 22.07.2008. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk ongeveer 2 jaar en 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene sinds 30.09.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, een werkverleden heeft, een oud arbeidscontract en een werkbelofte voorlegt, een getuigschrift IBO (VDAB) voorlegt, getuigenverklaringen voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, zich heeft ingeschreven voor een cursus informatica, getrouwd is met een Nederlandse, steeds al zijn verplichtingen is nagekomen en meerdere certificaten heeft behaald die verband houden met lastechnieken, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 3 november 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

*Werd niet erkend als vluchteling bij weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23-06-2008
Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16-07-2008 met kennisgeving op 22.07.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker bij aangetekende zending van 20 december 2010 een brief met overtuigingsstukken aan de Raad heeft overgemaakt, waarin hij zijn feitelijke situatie uiteenzet en aangeeft dat zijn toenmalige advocaat geen beroepsprocedure opstartte tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2008 omdat hiertoe geen reden bestond. Noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet evenwel in een dergelijk stuk, zodat het uit de debatten dient geweerd te worden.

2.2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Hij betoogt dat een eventuele schorsing of vernietiging van deze beslissing geen wijzigingen in de verblijfstoestand van verzoeker met zich kan meebrengen, aangezien verzoeker reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht.

2.2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verweerder op 16 juli 2008 reeds besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat verzoeker effectief kennis kreeg van deze beslissing. Dit gegeven vindt bovendien steun in het door verweerder neergelegd administratief dossier. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2008 maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. De Raadsman van verzoeker weerlegt deze vaststelling niet door ter terechtzitting te verklaren dat het eerste bevel om het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker werd ter kennis gebracht werd afgeleverd in het kader van een andere procedure. Hij toont dan ook niet aan dat verzoeker een belang heeft bij de vordering tot schorsing en nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 2 van deze Wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de motivering dus ook zeker de juridische overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat echter onder de reden van de beslissing enkel feitelijke overwegingen vermeld worden.

Dat op geen enkel ogenblik de juridische redenen, of dus de rechtsregels waarop de verwerende partij zich baseert om de aanvraag van machtiging tot verblijf wegens buitengewone omstandigheden, vermeld worden.

Voor verzoeker is het dan ook niet duidelijk op grond waarvan, juridisch gezien, de beslissing werd genomen.”

3.2. Verweerder antwoordt dat de kritiek van verzoeker berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing en dat de wettelijke grondslag van de eerste bestreden beslissing in deze beslissing is vermeld.

3.3. De Raad kan slechts vaststellen dat de grief van verzoeker dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing niet werd weergegeven feitelijke grondslag mist. In de eerste bestreden beslissing is namelijk uitdrukkelijk aangegeven dat deze beslissing genomen is *“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting dan ook geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK